

РЕШЕНИЕ

№ 5539

гр. София, 18.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 04.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **9087** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба вх.№ 26187/11.09.24г на К. В. Г. от [населено място] и с проц.представител адв. В. против Писмо изх.№ 94-5027/27.08.24г на Гл.секретар на МОН по нейно Заявление по ЗДОИ с вх.№ 94-5027/14.08.24г.

В жалбата се сочи, че Писмото е проц. имат.незаконосъобразно, постановено в разрез с целта на закона и при неспазена форма. Писмото представлява инд.адм.акт-изричен отказ, като не се предоставя заявен документ-Доклад на Инспектората при МОН.От този документ заявителята ще си състави собствено мнение за дейността на МОН и как то осъществява контролните си функции.Налице е надделяващ общ.интерес/ответникът не оборва тази презумпция/, като независимо, че Докладът е част от процедура по обсъждане и съгласуване, съгл. практика на ВАС/д.№ 8973/18г на ВАС/-съдържа крайно заключение на издателя му и следва да се предостави/още повече, че е изтекъл срокът по чл.13 ал.2 от ЗДОИ/.Достъпът до служебна информация е свободен по принцип, като не са налице законови основания за ограничаване/чл. 13 от ЗДОИ/.Не е спазена формата на изричен акт-отказ, като липсват фактически и правни основания и други зад.реквизити по чл.59 ал.2 от АПК.Моли се за отмяна на Писмото-отказ и връщане на преписката със зад.указания, претендират се разноски.Жалбата е подадена в срока по чл.140 ал.1 от АПК.Прави се позоваване на практика на ВАС и на АССГ- че Докладите следва да се предоставят,

дори ако са публикувани. В съд.заседание адв. М. поддържа жалбата и уточнява, че конспектирано съдържание на Доклада е било публикувано на сайта на МОН, но не и целия Доклад/който е предмет на Заявлението/.

Ответникът Гл.Секретар на МОН се представлява от служител с юрид.правоспособност Х., която оспорва жалбата като неоснователна и моли за отхвърлянето ѝ. Сочи, че Докладът е на Инспектората на МОН/специфична дирекция/, като не е обществена информация.В писмени становища по делото се сочи още, че жалбата е просрочена/недопустима/, както и че Писмото не представлява инд.адм.акт-изричен отказ.Оспорва се като прекомерен адв.хonorар. Твърди се още, че Писмото е издадено в съответствие с всички хипотези на чл.146 от АПК.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока/по чл.140 ал.1 от АПК/ и съобразно изискванията на АПК, пред надлежния съд, срещу инд.адм.акт по см. на чл.21 от АПК/изричен отказ/, от лице с активна проц.легитимация, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

Начало на адм. производство е сложено със Заявление по ЗДОИ с вх.№ 94-5027/14.08.24г, депозирано от жалбоподателката до МОН. С него се иска предоставяне на посочен ел.адрес на копие от Доклад рег.№ 8002-2/07.01.21г на Инспектората при МОН/изготвен по повод извършена проверка в Дирекция „Висше образование“ на МОН по повод изготвяне и съгласуване на Доклад № 8088-466/10.12.20г, като описва проверка относно осигуряването на холограмни стикери в дипломите за завършено ОКС на висше образование и предоставянето им на висшите училища/.Сочи се в Заявлението, че Докладът е обществена служебна информация, като са изтекли над 2 години от съставянето му и не са налице ограниченията по ЗДОИ за предоставянето му.

На 15.08.24г Заявлението е изпратено на Инспектората на МОН-за проверка относно наличието на такъв Доклад и становище дали да се предостави. На 16.08.24г И. на МОН депозира до МОН становище, че Докладът съществува, но не следва да се предоставя.

Със Заповед № РД09-1737/01.07.24г на Министъра на образованието и науката - на Гл.секретар на МОН са делегирани правомощия по ЗДОИ. Гл.секретар на МОН се произнася по Заявлението с обж. Писмо изх.№ 94-5027/27.08.24г /изпратено на мейла на заявителката на 27.08.24г, без данни кога е получено/. В Писмото се сочи, че Докладът касае дейността конкретно на Инспектората и не би могъл да послужи за съставяне на собствено мнение на заявителката относно дейността на задължения по ЗДОИ субект- МОН. Докладът е вътрешноведомствен акт, като Отчет за дейността на Инспектората за 2021г е публикуван на сайта на МОН/посочен линк/-ведно със справка за извършените от Инспектората проверки през 2021г.Не е налице надделяващ общ.интерес от предоставянето на Доклада в цялост, тъй като съществена част от проверките на Инспектората се публикуват.

В Писмото не се сочи ред за обжалването му.Жалбата до Съда е от 11.09.24г, като Съдът я приема за депозирана в срока по чл.140 ал.1 от АПК/2месечен/.

С жалбата е представена и Справка за извършени от Инспектората на МОН проверки през 2021г/достъпна на сайта на МОН/.В т.1 от тази справка се сочи проверка, извършена от Инспектората на МОН- в Дирекция в МОН/неназована/, по повод

действията на дл.лица при изготвяне и съгласуване на Доклад относно осигуряването на холограмни стикери в дипломите за завършено ОКС на висше образование и предоставянето им на висшите училища.

Съдът намира от правна страна следното:

Писмото е издадено от компетентен орган, в кръга на предоставените му по делегация правомощия.

Писмото е в писмена форма, като съдържа само част от реквизитите по чл. 59 ал.2 от АПК. То съдържа фактически и правни основания/отделен е въпросът дали са правилни/, не съдържа посочен ред за оспорване, липсва разпоредителен диспозитив. Въпреки това, видно от съдържанието му, Писмото обективира изричен отказ да се предостави заявената информация, т.е. представлява инд.адм.акт по см. на чл.21 от АПК-изричен отказ.

Актът е издаден при липсата на допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, в срока по ЗДОИ.

Актът е мат.незаконосъобразен, по следните съображения:

МОН се явява задължен субект по см. на чл.3 ал.1 от ЗДОИ. И. на МОН е Дирекция в МОН, поради което неговата дейност е част от дейността на самия МОН, т.е. част от дейността на зад.субект. Заявената информация е обществена по см. на чл. 2 ал.1 от ЗДОИ, доколкото е свързана с обществения живот в Република България и дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти/МОН/. Заявената информация е обществена, независимо от вида на нейния материален носител/чл. 2 ал.2 от ЗДОИ/- в случая информацията е под формата на документ/Доклад/. Заявената информация е служебна по см. на чл. 11 от ЗДОИ/която се събира, създава и съхранява по повод дейността на органите и на техните администрации/, като достъпът до нея е принципно свободен-чл. 13 ал.1 от ЗДОИ. Ограничения в предоставянето ѝ могат да се основават само на двете хипотези на чл.13 ал.2 от ЗДОИ, но и тези две ограничения не се прилагат - ако има надделяващ общ.интерес/чл. 13 ал.4 от ЗДОИ/ или ако са изминали над 2 години от създаването на информацията/чл. 13 ал.3 от ЗДОИ/. В случая от една страна са изминали над 2 години от създаването на информацията /Докладът е от 07.01.21г, Заявлението е от 14.08.24г/, т.е. налице е хипотезата на чл.13 ал.3 от ЗДОИ, която изключва ограничаване на достъпа и в двете хипотези на чл.13 ал.2 от ЗДОИ. От друга страна е налице и хипотезата на чл.13 ал.4 от ЗДОИ/надделяващ общ.интерес по см. на §1 т.6 от ДР на ЗДОИ- в случая се цели повишаване на прозрачността и отчетността на зад.субект МОН, част от който е и Инспектората/. Надделяващият обществен интерес е презумиран от законодателя/оборима презумпция/, като ответникът може да обори тази законова презумпция- като докаже липсата на надделяващ общ.интерес. В случая ответникът голословно сочи в Писмото, че такъв не бил налице. Това чисто декларативно изявление на ответника не е в състояние да обори законовата презумпция за наличие на надделяващ общ.интерес, респ. налице е и хипотезата на чл.13 ал.4 от ЗДОИ/която самостоятелно също изключва прилагането на двете ограничения по чл.13 ал.2 от ЗДОИ/. Следователно, заявената информация следва да се предостави, тъй като дори да попада в някоя от двете хипотези на чл.13 ал.2 от ЗДОИ/което твърди ответника/, налице са едновременно хипотезите на чл.13 ал.3 и ал.4 от ЗДОИ, всяка от които самостоятелно изключва прилагане на

ограниченията по ал.2. В резюме, няма законово основание по чл. 13 от ЗДОИ- да се ограничи достъпа до заявената служебна информация. Не са налице и основания по чл. 37 от ЗДОИ да се откаже достъп до заявената информация.

Доводът на ответника, че съществената част от проверките на Инспектората се публикуват и не е налице надделяващ общ.интерес за предоставяне на цялата информация за проверките е non sense. Тъй като по аргумент на по-силното основание, ако е налице надделяващ общ.интерес за съществената част от проверките-която се публикува, то такъв е налице и за несъществената част от проверките-която се отказва/тъй като се отказва предоставянето на информацията в цялост-в нейната съществена и несъществена според ответника част/. А. на ответника, че на сайта на МОН е публикуван годишния Отчет за дейността на Инспектората на МОН за 2021г - по никакъв начин не касае заявената общ.информация.

Писмото е мат.незаконосъобразен отказ и протворечи и на целта на ЗДОИ,поради което следва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново произнасяне - при което в срока по ЗДОИ да предостави заявената информация/доколкото няма основания по чл.13 или чл.37 от ЗДОИ за отказ да се предостави/.

При този изход на спора, на осн. чл. 143 от АПК на жалбоподателката се дължат разноски- 10лв дър.такса и 1000лв. договорен и внесен адв.хонорар/в мин.размер по чл.8 ал.3 от Наредба №1/04г/.

Водим от горното и на осн. чл. 172 ал.2, чл. 173 ал.2 и чл.174 от АПК, Съдът
РЕШИ:

ОТМЕНЯ Писмо изх.№ 94-5027/27.08.24г на Гл.секретар на МОН, по жалба вх.№ 26187/11.09.24г на К. В. Г. от [населено място].

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА на Гл.секретар на МОН , за ново произнасяне по Заявление по ЗДОИ с вх.№ 94-5027/14.08.24г, съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на това Решение, КАТО ОПРЕДЕЛЯ СРОК- 14дневен от постъпване на преписката при ответника.

ОСЪЖДА Министерство на образованието и науката да заплати на К. В. Г. от [населено място] сумата от 1010лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Съдия: